

Ik ben een blomme
en bloeie vóór uwe ogen,
geweldig zonnelicht,
dat, eeuwig onontaard,
mij, nietig schepselken,
in 't leven wilt gedogen
en, na dit leven, mij
het eeuwig leven spaart.

Ik ben een blomme
en doe des morgens open,
des avonds toe mijn blad,
om beurtelings, nadien,
wanneer gij, zonne, zult,
heropgestaan, mij nopen,
te ontwaken nog eens of
mijn hoofd de slaap te biên.

Mijn leven is
uw licht: mijn doen, mijn derven,
mijn' hope, mijn geluk
mijn enigste en mijn al;
wat kan ik, zonder u,
als eeuwig, eeuwig sterven;
wat heb ik, zonder u,
dat ik beminnen zal?

'k Ben ver van u,
ofschoon gij, zoete bronne
van al dat leven is
of immer leven doet,
mij naast van al genaakt
en zendt, o lieve zonne,
tot in mijn diepste diep
uw aldoorgaande gloed.

Haalt op, haalt af!...
ontbindt mijn aardse boeien:
ontwortelt mij, ontdelft
mij!... Henen laat mij,... laat
daar 't altijd zomer is
en zonnelicht mij spoeien
en daar gij, eeuwige, éne,
alschone blomme, staat.

Laat alles zijn
voorbij, gedaan, verleden,
dat afscheid tussen ons

en diepe kloven spant;
laat morgen, avond, al
dat heenmoet, henentreden,
laat uw oneindig licht
mij zien, in 't Vaderland!

Dan zal ik vóór....
o neen, niet vóór uwe ogen
maar naast u, nevens u,
maar in u bloeien zaan;
zo gij mij, schepselken,
in 't leven wilt gedogen;
zo in uw eeuwig licht
me gij laat binnengaan!

Na een zenzaterdag bleven vaak enkele bloemen op de tafel in Stafs keukentje staan en was Staf een stille getuige van hun pracht en langzaam verwelken, was hij een stille getuige van het mysterie van leven en dood. Als een bloem hield Staf van het leven en zagen wij hoe bewust hij zijn eigen verwelking onderging.

Staf spoorde ons volhardend aan, zoals hij zelf was, om ons blijvend te verwonderen en te laten aanspreken door een heldere ster in een donkere nacht.

Zo ervaarde hij dat een ster hem altijd leidde en hem uiteindelijk naar Averbode bracht, aangetrokken als hij was tot een religieus leven, tot een leven van zoeken naar de diepste grond van ons bestaan: een onuitsprekelijk mysterie. Hij zocht zelf niets maar is geleid en gegaan.

Hij verwoordde het zo: “De diepste ‘eigenheid’ van een mens zit dieper dan een bloedverwantschap, voorbij ‘weten en niet-weten’, zit in een onuitsprekelijk mysterie, waarin ons bestaan vervlochten ligt in wat wij alleen kunnen aanwijzen in symbolen, verhalen en gebaren, en tegelijk ook verweven ligt in onze concrete levensloop, in de realiteit van ons dagelijkse leven.”

Een benoeming door abt Geniets leidde hem tot een ontmoeting met het Japanse boeddhisme en met Hozumi Gensho Roshi. Deze ontmoeting in diepe vriendschap bracht verdieping voor Stafs eigen geloof en zorgde voor het opzetten van Zen-Poort-Averbode voor mensen van gelijk welke levensbeschouwing, christenen, boeddhisten, gelovigen, ongelovigen, vrijzinnigen... om in verbondenheid mét erkenning voor het verschil, misschien, een glimp op te vangen van wat ‘voorbij de woorden’ is.

Door zijn levenswijze hielp hij vele mensen, met welke levenshouding ook, te vinden wat ze nodig hadden.
Nooit is het de bedoeling geweest mensen te bekeren tot het christendom of

het boeddhisme. Integendeel, één van Hozumi's meest typerende uitspraken is: 'Jij moet een betere christen worden en ik een betere boeddhist.'

Staf zag Zen-Poort-Averbode niet als zijn verdienste maar als iets dat organisch groeide. Vanuit vele ontmoetingen met mensen die zomaar op zijn weg kwamen, waaronder pater Lasalle s.j., Jeroen Witkam, zr. Ruth Zegerius, pater Pierre de Béthune, zr. Maris De Groot, Ton Lathouwers, Leo Apostel, Max Wildiers, Edel Maex, zr Hedwig Kaerts, confraters binnen of buiten de abdij en een aantal goede vrienden ging Staf zijn eigen weg. Hun raad, hun manier van leven, hun inzichten vormden hem tot de mens die hij was. Nieuwe inzichten toetste hij altijd aan wat grote namen binnen het christendom en het boeddhisme erover zegden. Bij het geleidelijk overdragen van zijn taken vroeg hij het verleden niet te vergeten en in voeling te blijven met de veranderende tijden, in verbondenheid met de abdij, waar hij, waar wij, zoveel aan te danken hebben.

Staf hield van zijn abdijsamenleving, van zijn abdij en van alle mensen. Ze waren hem, ondanks ontgoochelingen, dierbaar over alle grenzen van godsdienst en levensbeschouwing heen. Zo vaak zei hij: ik ben dankbaar voor al die mensen. Ik ben dankbaar voor het wonder van mijn leven. Dank u, zal mijn laatste woord zijn.

Staf kon in gesprekken met mensen écht luisteren, hij was zacht van inborst en solidair met het lot van de andere in tijden van lijden en vreugde. Hij kon ook hard zijn, zoals je met de keisaku op je rug getikt wordt om wakker te worden in het diepste van je bestaan.

Hij vroeg uitdrukkelijk: 'blijf de mensen gaarne zien'. Hij liet ons ervaren hoe het beleven van stilte, voorbij de woorden, kan helpen om met het hart te leren zien.

Dank u, Staf.